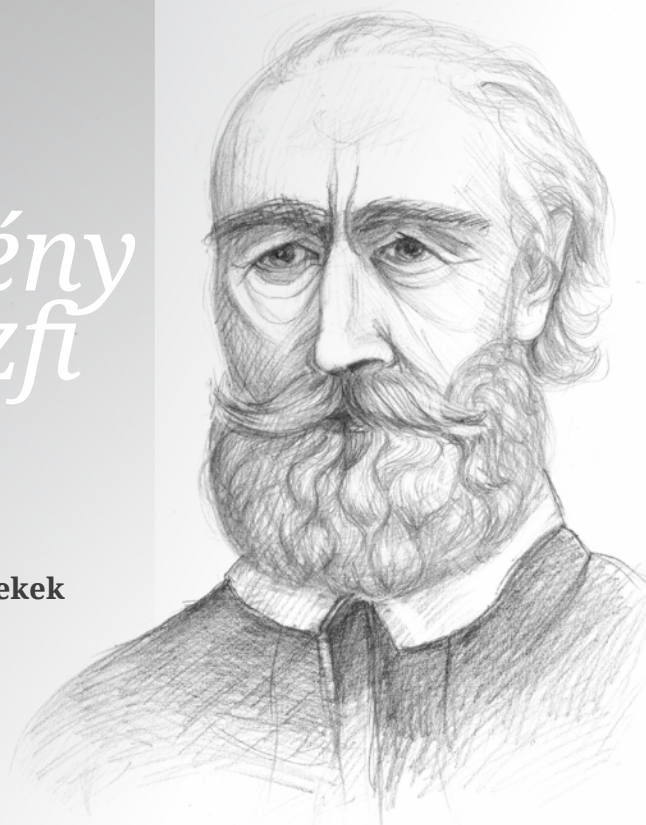

MIRISZLAI MIKLÓS

*A
Szegény
Gazfi*

Apokrif énekek

© Miriszlai Miklós, 2017

Megjelent a Gramma Kiadó gondozásában.
A kiadásért felel: Hangácsi József
Grafika, tipográfia: Miriszlai Boglárka

A kiadvány a Hangácsi Műhelyben készült.
Felelős vezető: Hangácsi József
Füzesabony, 2017

MIRISZLAI MIKLÓS

A Szegény Gazfi

Apokrif énekek

A XIX. század egyik legnagyobb magyar költője, élete során kétszer is “hattyúdal- közelbe” került, ám soha nem írt egyetlen sornyi verset vagy költeményt sem, így e dalokat is elmulasztotta létrehozni. Eme költői mulasztást szeretné pótolni a jelen írás.

I.

Jól megijesztettem, szegény borbély uram!
Fakó orvosi arcát, könnyörgök, vágja már
Zsebre, s oldja meg e gyönyörű masnit rajtam,
Kandi szeretetcsomagon, ropogósan,
Holmi széplelkű kisasszony lába előtt.
Felőlem nyugodt lehet, többé nem rontok
Sem Pestnek, sem a Dunának...megpuhítja önt
Talán becsületszavam. Vigyázzon, Széchenyit
Nem lehet így megsérteni, várjon, elmagyarázom:
Bolyongtam, szerepből szerepbe bukva,

S íme a sok csillogás maradéka:
Egy bőrülésen csendesen üldögélni
Nyugalmat színlelő orvosommal szemben,
S átélni a kíméletlen szentenciát:
Számomra nincs menekvés odaát sem, itt
Élnem és vezekelnem kell, parázsként
Lassan elenyészni...Szép időnk van, igaz-e?

Végre helyére csúszott a kobakjában
Eltévedt esze, mily fenséges pillanat!
Így már egészen más. Köszönöm, hű doktorom.
Eme alkalmatosságok hátgerincemből
Nyamvadt velőmet már teljesen kirázták,

Nem gondolja, betegségek tudora?
Valóban, s hogy mily finoman fogalmaz:
Pihenni, én ezt úgy értem, négy falra van
Szükségem, közöttük lesz miről mélán
Elmélkednem. Az én füstbe ment életem...?!
Piros nadrágban feszítő, üresfejű
Kamasztisztaként ha láthatott volna,
Dombos, komoly hasát fogná neveltében,
Ahogy mindenféle hölgyek körül, akkor
Sikkből páváskodtam. Hőssel kocsikázik,
Hallja, én Napóleon ellen hősködtem!?
Tudom, mire gondol, derék polgáreszével,
Keresztben is lenyelné drága, léhűtő
Mágásainkat. Csitt! Égi sereg húz délnek,

S mely óceán nyeli majd el őket...
Kit győztem én meg könyvvel, tettel
Azok közül, nyilvánvaló igazáról?
Akár ma is vígan előszobázhatnék
Csörömpölő karddal, mindenféle számár
Tábornokok, miniszterek ajtaja előtt,
Legföljebb szembeköphetném magam,
De ez valós tetteim nyomán éppoly
Időszerű. - Ne rázza fejét, mert megmered!

Ön nem besúgó, ugye, Crescense-nak is csak
Egészségemről fog szép jelentést tenni,
Különben oly mindegy... Minő drága bájak

Viselői lesték mohó szemforgatásomat.
Maga jóra való hentes, a pikantériát is
Szakmai szemmel nyugtázza... fáraszt...
Higgadt mindentudása, némasága vért lázít,
De pofont nem kap, ennyivel mégis tartozom.

Nem bírom összerakni pondró agyamban
Idegen gyermekkorom homályos képeit,
Viszont ön is tudja a tételt,
Végül önerőmből kellett visszaseretnem
Magam csinos magyar nyelvünk ölébe, mint
Bolyongó, ki egyszer az otthoni küszöbre ér,
S alázatosan bebocsájtásért kopog. No lám

Most jól... vagyok... minő mondatok buzognak
Szegény fejére! Mit jövendöl, van remény?

Tudja, mit volna jó megpróbálni? Fogadom,
Nem találja el. Sutba vágni használt nevem,
Véle százszor száz fájó, begennyedt fekélyt,
S szűz nevet ölteni, mely nem rángat vissza,
Bátorságra sarkall, újra hozzálátni,
Élni, kalandozni járatlan csapáson...
Ostobán gyönyörű beszéd, így megfutnom
Nem szabad! Az örület ma nem mentség,
Nevettemben is borzongok, mikor némely
Állomás életemből eszembe ötlik.

Lassú tűzzel gyilkoltam meg sógornőmet,
Majd nagylelkű hazafiként pöffeszkedtem,
Míg végül nyughatatlan értelmem mindent...
Helyére tett, irányt adott végzetemnek,
Kibújni képtelenség, elvégeztetett.

Tarka szelek jártak, ördögszekér lódult,
Gizgaz lelkem beleszédült csavargó pázshit
Cirógatásába, szeszélyes áramok
Zavartak öntudatlan, apró hazámig,
Mindig a zúgó dézsába hemperítve...
Hónapok óta imetten várom az összeomlást,
De hát ez új állapot nem hűt semmit a

Forró, szennyes láván, szikkadt gőzök marnak,
Gigámban valamennyi kimondott, heves jelszó
Megannyi tű, fojtó, markoló torokgyík...

Ezért kellett akár egyszer is szólanom,
Unott alvók csipáját dörgölve folyton,
Tűrni csikorgást, míg a nagykerék indult,
S máris szakadék várja szerkentyűnket,
Vagy szörnyű robbanás. Mindenért én fogok
Állni földi-égi ítélőszék előtt!

A lánc feszült már „nagy művem” fölött,
Boldogan vigyorogtam magamban, mintha
Hidam máris állott volna...sokféle népség
Találkozására...Minő golyhó kölyök voltam,
Nem látva: edzésre szorulnak a szemek,

S lőport magam raktam alá, démoni tett,
Akkor én úgy hívtam büszkén: *nagy kísérlet*,
Szabad nevetni, rajtam ilyen szerény
Fülhúzás igazán nem javít semmit...
Vélt és valós nyavalyák hadd játsszunk,
S játszanak velem háborítatlan, ez
Alakításomhoz tartozik, akár a bolond
Lelkesedés, kongó fontoskodás.
Járt oly idő, faltól falig törtem a fejem,
Egy új, okos hazát álmodva szüntelen,
De hát kinek kell itt összhang, csinosbodás?
Napról napra lázas fényben rohadtam szét,
Látva, hogyan gyúlt lánggra minden aljanép
Szemében durva gyűlölet! Hej, ha anyyi

Elvakult nép nem egymásra pazarolná
Dühét, hanem zsarnoka torkának esne!

Még egyetlen fénypont után kutathatok,
Priámosz, taníts hatalmas lenni vénségben,
Hogy megváltsam minden álmom üszkös tetemét!
Egykor láttam agyunk ápolt ködtengerén
Át is, vagy képzelgés gőze szédített el,
Tán egy önfeledt pillanat vakmerése
Prófétát ébresztett bennem, ámde vége,
Most vaksi roncs, antihérosz vagyok, s bűdös.
Korhadt hátgerincem megunta terhét, mint
Fakó, rút rongyait madárijesztő úr,

Ott, a tagban. Á, hagyja csak nem óhajtok
Kiszállni én többé, egyenes deréktartás
Ma nem dukál a vétkesnek, ezt tudhatná!
Én értem önt, de megnyugodhat végre, már
Kevés idő maradt, megússza szárazon
Rögeszméim társaságát, s idegbajom.
Nekem raknom kell ám tovább, az elködült
Tájban, téglát téglára mind, a *józan ész*
Mindennél fontosabb, ért engem biztosan!
Nem fölgyújtani semmit, csak rakni, rakni,
Legyenek hajók, vonatok, hidak és emberek,
A kik megmaradnak a dühös szélfúvásban,
Lassan üszkösítő, konok gyűlöletben...

Miféle árba löktétek bárkánkat,
Gyöngé eresztékkal nem szabad a nyílt
Tengert kockáztatni, vad önkény-zátonyok
Lesik pusztulásunk, hát hol tartjátok hős
Ítélezéseitek, pólyás kalandorok!
Kifelé a hintómból, vásott szélhámosok!
Nekem koldulnom kellett egy millióért,
Hogy bendőjük átkocsikáztathassák a
Dunán, s újfent kipökjenek, unott képpel
Föntről méregetve életem reményét!
Koldulnom kellett partszabályozásért,
Koldulnom Vaskapu kitéréséért,

Koldulnom egy álmos országért, csak
Koldulnom... koldulnom... csak egy garast, uraim!!!

Leprásnak tudhattam magam pletykáikban,
S én marha, még zokon vettem a komédiát:
Hogyne, természetesen, miként parancsolja,
Grófnő! A kisasszony nagyon bájos teremtés,
Én meg cselédlányokkal is beérhetem.
Fagyos tekintete elragadó!

A gond szekerébe fogtam be magam szorosan,
Vártam, hogy majd a dicsőség is reámszáll,
S emelt fővel bámulhatok a tükörbe.
Röhögöm kell, ma még hőssé avatom magam
Ez árnyként suhanó, szédült gyászkocsiban.
Egy világos nekem: mind-mind tönkremegyünk,
Túlságosan is ostobák, barmok vagyunk,
Ködlelkünkötől a látó megvakul rögtön.
Amíg a komp mélán partra húzva állt,
Vadul járattam a szám, és okoskodón
Megjelöltem fölvirágzó jövődönket,
Csak le ne lépjeteK, kicsikék, az általam
Kivert csapásról, én tudom, mi a jó néktek!
Rangos, agyafúrt császári gondolkodás,

Pedig szentfazék sosem érintette fejemet.
Amint bős szökőár kapta föl dereglyénk,
Partra ugorhattam volna, de én csak feszültem,
Mert föllépni a deszkára sem mertem.
Lánc, hídlánc vonít, jajveszékel,
A szálak agyamat vígan szétfeszítik,
Semmiféle eszmét nem tudok fölfogni,
Együgyű székpárna vagyok, s ŐK fészkelődnek
Tompuló agyamon...Jaj, igen, az agyam...
Lázálmaimban megfeledkezik kirótt szövegéről,
S úttalan utakra vándorol magában.
Leparancsolnám a színről egy-kettő, ha még
Lakozna bennem szemernyi önbecsülés.

Mit szól lelkem lomha primadonnáihoz?
Ön ravaszul kihúzza magát, persze, hogy nem
Ült a nagykerékben, fél pletykákat hozzám
Hasonítva szólni, de föloldom rögvest
Az etikett horzsoló béklyói alól:
Még ily díszcsődört nem termett a Föld,
Latorként, gyilkosként, kontárként gyűlölöm
Magam, szintúgy a rút, végtelen vonaglást,
De mit magának etikett, hiszen csak egy orvos,
Kinek mentsége, hogy egy életen át nem
Sáfárkodhat el annyi emberéletet, mint
Én tettem néhány oktalan pillanat alatt.

Vannak lankadt percek, hogy a tomboláshoz
Dúlt sejtjeim némi erőt gyűjthessenek,
S végül fölfaljanak, akár früstökre már!
Megnyugtató érzés hátam, lábam, hasam
Torz nyavalyáiról fennen társalogni,
Ádáz fúriáim addig is kinnrekednek,
Tudatom küszöbén toporzékolnak rendületlen.
Hadd dobom ki kalpagom, s futok nyomába,
Frissülést hozó zöld fuvallat inaljon,
Ingembe lopózzék, üdén lobogva,
Vén bőrömbe kapaszkodjék ifjú erő,
Szükségem lehet rá a végső osztásnál.

Ön viszont jó orvos, és ha nem nyugszom meg,
Hang nélkül összekötöz, s nagyon sajnálkozón.

Ott jönnek hetykén közünk régi és újabb
Tisztségviselői, arc nélküli bábuk,
Hadonászni mennek sétapálcáikkal,
S a leghangosabb köztük ki más lehetne,
Mint követelő, semmitmondó, bölcs jómagam.
Kiabáltam én vakvilágba igazságot,
Visszhangot várva a sátáni fertelemtől,
S hinni mertem, hogy elegendő az ugatás,
A gonosz meg rá sem hederített riadt
Vészharangjaim konok kongatására!

Sem hatalom, sem nemes tett, vagy másféle dicsőség
Dédelgethető élménye, csak kavics mindenütt...
Recsegek, taposható vagyok, szétszórható,
Alig létező anyagszemcse, súlytalan por.

Tisztelt Országgyűlés, nemes hallgatóság!
Szabad kezet és teljhatalmat számomra
Most adjanak, talán-talán nem késő még,
Mindent megszervezek, hogy ezt is túléljük.
Legfontosabb összebékülni fortyogó
Kondérunk százfelé ugró lakóinak,
Mert lapít a zsarnok, most még körmét fenne,
De holnap lecsap ám szegény egérkére,

Vagy jöhet pór sáskahad, mindent lerágni,
S kisebb rossznak ki hát a megmondhatója?
Ó, vérrel vemhes jövőd! Sötét felhők
Egész Európa fölött, csordultig vannak, és
Ki fognak csordulni, irtóztató sok vér
Fog elfolyni, ha jó a rémítő kezdet!
Szénsötét lovak húznak el fönn a mennyben,
Ponttá válva dús ábrándok, félkész tervek,
Színek körtánca, vörösbe játszó ég
A díszlet, s egyéb ártatlan badarság, de
Énrám hull minden csepp vér, mi itt kiömlik,
S velem egy népet fog elmosni a bíbor özönvíz!
Pihenni kéne, erőre kapni, jó bárkát
Ácsolni, ártatlanok számára mentést

Hirdetni, végül intve telt hajómnak,
Csupán magamban alámerülni, méltányos
Volna az emberekkel, azt hiszem...vagy nem?
Menekvésre gondolni számomra több, mint
Férfiatlanság, elaljasult botorság!

Drága Crescense, jelenlétével megszegi
Az aggodalom diktálta parancsodat!
Szegény nőm, mily ingerült, önző férj voltam,
Ámbár jó előre tudhattam a szürke valót,
Nászgyönyörünkre fél tucat mostohagyermek
Vet majd örökre beivódó árnyat,
S legjobb esetben is azonosulás helyett

Csupán halkán kiegyezhetünk egymással.
Most tűnj el a közelemből, mert fájsz, akár
A mellemen elnyomott szivar, s átfúrod
Gyöngédséggel vezeklő, dohos lelkemet.

Ha egyszer...magadra hagynak...akkor...már csak
Elkövetett bűnök lajstromát láthatod,
Most mégis...mért reszketnek rozzant tagjaim?

Romként fog állni...Körötte hullaszagú
Állványok... Vén szarufák döfnek testembe...
Fáj a korhadás, de nem váratlan átok,

Személyem sosem volt alkalmas láncszemnek
Sem, nemhogy pillérnek, életem rá példa!
Őrült párkák vad játéka: énbelőlem
Hidat rakni!... Átszaladtam a láncokon...
Könnyűnek tűnt, többször is megismételtem.
A lovak tapossák a hátam, de nem fáj... A hintók...
Olvastam, reakciós vagyok. Már mindent
Rá lehet fogni akárkire... úgy bizony!
Nagy császárunk meg bilit kért a láttunkra,
Hogy a pufók szobrocskáik mind felröhögtek...

A lovak mindig gyönyörűek voltak, miként
Leonardo rajzolhatta őket egykoron.

Izmaik rángása összhang e zilált korban,
De már ez sem élhet sokáig, úgy hiszem.
A fúriák émelyítő hangja kísért,
Isten megáldja, doktor úr, segítsen már,
Menten szétrobban a fejem, s kiröpülnek mind
Gyászosan lármázó halálmadaraim.
Hová lehetne itt, nem kegyelemért,
Vagy másféle kegyért, csak egy percnyi csöndért
Folyamodni? Egyetlen sóhajtásnyi csöndért!
Nyugodjak meg? Mert itt csönd van? Nem hallja?
Ágyúdörgést, halálsikolyt görget a szél!
Bár lámpát rakhattak volna furgonomba,
Reszketek, ahogy omlik reám a setét...
Nincs még este?... Lehetséges?...Megvakultam?

Semmiféle vigaszt, semmilyen fénypontot
Nem tudok találni e megsomorodott űrben!
A mindenségben képtelen golyóztatnak
Bolygók és csillagok. Nem bírom követni
Útjuk, fényük, arcuk... Nem való élnem.
Sosem volt ember, ki nagyobb zavart hozott
Volna ebbe a zilált világba... mint én!
Úgy szeretném hinni, csillagvölgyben minden
Rendben megy, akkor még maradna tán esély
Nem számomra, az lehetetlen lázálom,
Hanem túlélő véreim eljövendő
Boldogulásához, talán lehet még remény.
Esélyünk annyi van, mint egy törött szárnyú
Vadkacsának, sivatagba hullott magnak.

Akár fiaim: a fércművek hosszú sorát
Gyarapítják, s mindez belőlem fakadt...

Ringtak hajók alattam, földrészek, regék,
Kelet s nyugat műveltségei, ismertem *nagyokat*,
Beittam fényük, mint ébenfekete test,
S valódi izzást éreztem tagjaimban.
Ámbár mire volt jó, mire használható?
Nem a hideg úr, csak a zimankós arcok
Hűtögették meg-megújuló lendületem,
S buktam el unott pofák kavalkádjában!
Mily gané emberek vannak ebben az
Országban, azaz nem is emberek ezek,

Félemberek, aligemberek, éppcsakhogyemberek,
Inkább sasok, medvék, sárkányok és egyéb
Fenevadak, drága köntösbe bújtatva!...
Mért nem nyílik meg alattuk, vagy alattam
E megfáradt, talán közönyös anyaföld?

Gerincemet csigákkal sem hozzák helyre,
Erre nincs sem idő, sem szükség, barátom...
Hová megyünk tulajdonképpen és miért?
Döblingbe?...Görgen úrhoz?...Úgy, vizsgálatra?
Persze, most jut eszembe: elment nékem
A szép eszem nemrégén. Vagy régen?...Lehet,
Lehet, valódi hecc lesz, és többé nincs megtérés!

Nem kell haragudnia, kedves Balogh doktor,
Láthatja, tisztában vagyok dolgaimmal.
Színes cserepeim számára forma nincs
Sehol... Aha! Most meg színeket sem látok.
Pedig raktam volna én belőlük nagy-nagy...
Elfelejtettem, mit... De kit érdekelnek a színek?

Hé, kocsis, ne csapja úgy az állatokat!
Túl korán odaérünk, még nem vagyok kész
Világszámommal, és azt kell hinnem, félek.
Nézze csak, e lábak remegnek, ég az arcom,
Szemem szúr, és a sok száлка, miféle idegcsíny
Ez már megint? Elég volt!...Nem fog ki rajtam.

Ön bátor ember, üldögél velem szemben,
S nem fél, hogy torkának esem, jó, hagyhatja
Kötelét, valami igaza is van, szavamat adtam,
Na... halljuk szaporán, mire esküdött föl:
Szép szóra, császárra, pórra, lázadásra?
Mint orvost, egyetlen eskü kötelezi?
Szép frázis, de azt kell hinnem, bolondabb
Nálam, vagy szükségét érzi, hogy előttem
Alakoskodjék? Hallja, játékára nem vagyok
Egyáltalán kíváncsi! Jobban esne most
Egy valószínűtlen, fenséges dolog: az alvás.

Magamnak nagy feladást tettem egykoron,
Vakon, tüzes fővel vadonba ugrottam,
Versenyt pöffeszkedtem az erdő fáival,
S hízelgett hiúságomnak a tévelygés,
Bozótba gázolás, sárba botorkálás.
Látom arcán, ezt legalább érti jól,
A pletyka még egy tiszteletre méltó,
Bölcs, nyugodt orvoshoz is hozzácsapódik.
Ám ez a játék régóta nem érdekel.
Elbomló sejtek között megszervezni,
Amíg lehet, a világosságot, gondolatok
Bujdosó, letűnt uralmát bomló lényemen.

Szenvedésim tűzfészke olthatatlan:
Csak szerepemmel, s nem teljes alkatommal...
Vajon ma hol kéne állnom, halnom?
Bizonytalanság emészti el gyarló lényem,
Bíróként nem állhatok, vagy életem volt
Túl alantas, vagy a rend álma oly magasban,
Hova földi lény nem kerülhet büntetlen.
Minden kapcsolat gyökér és fekély,
Piszkot és kínokat szivattyúz mohó lelkembe,
Szétporlás költözött tagjaimba,
Még mindig a büszkeség sáncai mögé
Húzódok, száraz nádszálba kapaszkodom.
A büszkeség, magunknak ártó, büntető
Büszkeség, régi gyengém, de hol van

Már a büszkeségem? Pernyéje sem szállong!
A halál hüvelyévé vált életemet méltón
Kutyának sem hajíthatom... s ez... megnyugtat.

Pisztolyomat kérem, hadd lőjem le a dúvadakat,
Vagy nem látja? Törtetnek, gázolnak felém!
Könyörgök, máris adja vissza fegyverem...

Majd elzavarja, megszelídíti *őket*?
Hát miféle szerzet, Assisi Ferenc, állatszelistító?
De tényleg megtegye, már úgy közelednek!
Milyen némán, milyen eltökélten jönnek.

És most hová mennek?...Mit kerülgetnek, hé!
Itt vagyok, erre!...Mégsem múlhatok ki végre?

Elszánt arcok, oly jámboran masíroznak,
Széttépik, fölfalják őket veszett falkák,
S én üdülni indulok, hova is?...Dölling,
Dötling?...Aha, Döbling! Fordítsa vissza
A lovakat, nem hallja? Ez a parancsom!
Visszafelé kocsikázunk régen?!...Maga
Az orromnál fogva vezet, de legalább tudok róla.
Nincs joga ily álnokul fogva ejteni!
Igen, feleségem is, én is így akartuk...
Akkor! De most megint érzem a vérszagot.

Engedjen, mert a seregek élére kell
Állnom, az első golyó engem illet meg,
S az nem számít, melyik oldalról érkezik.

Kancellár úr? Egy őrült kocsijában?
Láthatja excellenciád, mire jutottam,
S mosolyogva bólogathat, ön megmondta.
Hogy is van: ha csak egy követ is kiszed a
Boltozatból, összedől az egész. Téglák
Nyomulnak tarkómba, lassan leroskadok,
Folyton kudarc ólálkodott körülöttem,
Minden, ami örömet kínált, félúton elárult,
Pokolra taszított... A nők szellőzetlen

Szobája, Crescense unalmas ágya, istenem,
Minő tévedések láncolata, ebből aztán
Állhatna híd, akár az óceán fölött!
Vajon... Vajon hallgattam? Vajon tettem jót?
Vajon igaz voltam? Vajon a tömeget
Respektáltam?...Értelmetlen, ósdi gondok!
Én létemért lakolok, beláthatja...

Ó, játék, elhagysz biztosan, már világos:
Nincsen múltam, nincsen jövőm, s jelenem sincs,
Csak egy hallucináló zsákot cipelhet,
Mert egészen higgadt, közel a pocsolya,
Hová kiöntheti lényem oszló darabjait.

Terveim, tetteim furkósbotként vertek
Végig rajtam, de már a hegek is útban
Vannak egy távoli, homályos csillagzat
Mindent eltemető szemétdombja felé.
Bűneim közt a félelem cikázik, mint
Fölhajtott vad, s remegő inakkal érzi
Közelgő vadászok poroszka lépteit.
Hunyja le szemét, a szánalmat nem tűrhetem!
Hitvány gebék röhögnek, kiálló csontjuk
S lapátfoguk mutogatják, hallom, ahogy
Hívogatnak maguk közé, már-már én is
Nyerítenék, de sajna, csupán álmos szamarak
Bandukolnak zsákjaikkal a malomba.
Mondja meg igaz lelkére, közel járunk?

Ekkora ködben ki nem ismerhetem magam,
Amit látok, csupa félbemaradt munka,
Melyet nem a közellenkezés tett azzá,
Hiszen mindent lebírhattam volna, ha
Nem mételyezi agyamat a nagybetűs *Kétség*...
Kezdem érteni konokságát: ha én
Most kicsúsznék karmai közül, többé
Nem állhatna beteg mellé! Szelel még a
Vén csutora, nem is rossz a fölismerés
Akadozó eszemtől. Hogy? Nem gratulál?!

Ismerős, alkalmi alakok jönnek szembe, kiket
Nevükön kellene szólítani sorra,

De vádjaik csekélyek az enyéimhez
Képest, s nem érdekelhetnek túlságosan,
Ám egy bölintást tán nem sajnálok tőlük!...

Most, midőn magam mögött tudhatom őket,
Toronyiránt indulhatok ki az úrbe,
Szétfut előttem a tér, hova kell lépnem?
Kapaszkodni kéne egy ötlet karjába,
De itt fenn a mélység gyűrűzik szüntelen,
Egyre alább zuhanok, a szédület már
Gyomromba mar, veszett kutyák vicсорognak,
A díszkíséret elsőrangú, örvendek.
Folyam! Agg Európánkat összetartó ér,

Miféle gonosz játékot űzöl velünk?
Hová szélesedsz? A túloldalt nem látni,
Víz mindenütt, tenger ölel körös-körül,
Tán visszaköltözik az ősi Pannon-tó?
Elérkezett az idő a végső merüléshez?
Mégis megnyugvásra lelnék? Hihetetlen?
Erdő?! Hogy kerül a hullámokra erdő?
Honnan e tüzek, s mi végre bolyongnak a szellemek?
Az én kedves, megkínzó barátaim...
Végveszély van, s bukásunk minden ármánya
Bennem lakozik, mit silány test viselni képes!
Elképzeléseim láncá megnyúlt, vizes
Kötélként mélybe lóg, halak lakmározzák,
Micsoda ostoba tekintetű halak!

Lassan kitántorgok a honi világból,
Misztérium vesz körül, mint mindenkit, ki
Elhagyja övéit: lehetek áruló,
Gyáva fajzat, elpárolgott senkiházi...
Kardok, színes ruházatok úsznak tova,
Fagyos felhők viszik életem foszlányait,
Gombjaim röpködnek, mint puskagolyók!
Könyveim... A megátkozott könyvek lapjai
Önálló útjaikon siklanak zagyván,
Jeges betűesőt hullatva szerteszét!
Előbbre kéne menjen... gondolom, a világ,
A költő hangja hús simogatás lehetne,
De álnok békák harsonáznak szüntelen...
Gyűlölöm a rusnya párákat, a ló megriad,

Mikor eltapos belőlük egynehányat!
Szoknyák, csinos ráncok, foszlott rongyok hangja,
Émelyítő parfümök, gyereksivítás,
Maszkra rajzolt szellemdús mosolyok,
Csupa megvetés bűnös fejemre...
Megnyomorított láncszemek, por, törmelék,
A szekér kerekei százfelé szaladnak,
Démonok lesnek, drága küllők, ne hagyjatok!

Mily nagyszerű dolog egy árnyék, izgalmas
Körvonalalaival szemnek méltó ingere,
Mert fényt, napot, bár egy parányi gyertyalángot,
Alig föllobbanó szikrát feltételez!

Árny sem leszek soha, csak bűzös hulladék,
Melyet összesöpörni sem érdemes,
Hadd játsszék a szél vele akármeddig kényére...
Jó volna a tájba kapaszkodni, az ősz,
Számomra utolsó évszakot átélni!
Hiába, a kellékek menthetetlenül
Eltorzulnak, üveges levelek csörömpölnek,
Lilába játszanak a tarkalombú fák,
Tarlón himbálózó felkiáltójelek...
Nem való kinézni a feldúlt vidékre,
Tekintetem leszárítja a gyümölcsöt,
Nem akarom, hogy a parasztok regéljék:
Itt haladt el egykoron a bolond cenki gróf!
Az idő ellankadt bennem, vonszolja magát,

Törött lábú lóként igazán golyót kíván,
Nem érdem tovább gondozni a bús párát.
Búcsúzunk?...Búcsúzzunk! Holnaptól nem
Fogom tudni, az Úr hányadik évének, hányadik
Napjára ébredek, ha egyáltalán lesz
Ébredés, és lesznek változó napszakok...
Tulajdonképpen mire is készülök?
Csak a hajszott lélek áll át oly nehezen
A néma, süket, vak, formátlan semmire...
Szépen hangzik, de még ez sem igaz!

Könyörgök, figyelmeztessen, ha már nagyon
Közel járnánk... Vagyis lekéstem róla.

Mindenesetre köszönöm az őszinteségét.
Keselyűk nyomják a vállam, egyre többen
Csapkodnak körülöttem, ím, megtalálnak,
Karmaik belém vájják! Izmaim égnek!
Láthatatlan kezek testem darabolják,
Csontjaim belezörögnek a legvégső
Csöndességbe, irgalom az eltévelyedettnek!
Minden elfelejtettnek hitt látomásom
Leterített, szétszakadt bensőmben és.
Kártyafigurák hasítják, szelik homlokom,
Földarabolt lovak közelítenek,
Eltörött sétapálcák, nyeletlen kések,
Rozsdás sarkantyúk döfnek görbe hátamba!
Régi, meglovagolt álmok hahotáznak,

Amit szóltál... nem igaz... amit írtál... nem igaz,
Amit tettél egykor, mind-mind olcsó hazugság!
Pokoli harsonák zengenek fülemben,
Minden hangjuk hamis, eltorzult röhögés,
De kinek van itt ehhez már hallása,
Pedig csak én beszélek, és mintha csengők...
Szavaim morajlanak érthetetlenül,
S elhalnak gyorsan valahol, mit is mondok,
Nem tudom, mégis folyton csak beszélni kell,
Valóság és káprázat ellen, beszélni!...
Velőm markolássza minden kis mozdulat,
A lomha idő sem, a hallgatás sem lehet nekem más,
Csak véget sosem érő tombolás. De csitt!
Elég lesz a zsivalyból... minek ennyi

Madártoll?...Mosolygó griffek ezek...
Szobrocskák... bili... Excellenciád...
Torkukon akad az... akadémia... víz...
Egyetlen... kurtán lesújtó... hang... mi kell...

Hallom!...A kapu mögöttem becsapódott,
Angyalok... egy szikrányi meleg... fényt... akarok!
Most segítsetek... szárnyas démonok...
A világ elbújt... előlem... Kormos magamban,
Ez őserdőben el nem igazodhatok,
Gyertek... Közelebb... fúriák... árnseregek...
A szemembe... izzó parazsat rakjatok!

III.

Megkérdeztem tizenkét évvel ezelőtti
Magamtól: van-e még valami menekvés számomra?
Amire az én minden reménytől megfosztott
Kedélyem, a pokol leírhatatlan kínjai és
Félelmei közepette válaszolt:nem,
Nincs számomra többé menekvés, nincs sehol!

Micsoda önhittség, ennyit foglalkozni
Tulajdon nyomorult személyemmel,

Minthogy még semmit sem tettem, csak nyafogtam!
Vad hangyák meneteltek bennem szüntelen,
S nem fedezhettem föl szentségben az ellent.
Minő ripacskodás volt részemről a bölcs
És szép élet alapjait keresgélni,
Midőn gyászos önkívületben vergődött
Az ország, mert merészkedett szabadságról,
Új, polgári rendről álmodozni, ifjú
Lendülettel szörnyű viadalba fejest ugrani!
Egész fajtánkat habzsolták, falták, nyelték
Szőröstül-bőröstül, reggel-délben-este,
S az éjen át nemkülönben...
Mielőtt földdel összekeverednék, látnom kell
A jóságos, tűrő pusztát lélegzeni,

Magamat ész és becsület közelében állni.
Most új, lázas érzés éltet: a jogos dac,
Túl nagy falat vagyunk, s pimaszul túléljük
Az ördögi lakomát, ez lesz ám a pech!
Pedig mily hatalmas ez az igyekezet.
Miféle szerepben állhattam én színre
Kitisztult fővel és megdermesztett szívvel,
Ezen szűk, megalázó menedékhelyről?
Nem mozdulhattam ki a kopók orra előtt,
Hát behoztam ide az egész világot,
A világgal meggyötört országom,
Szemmel követhettem minden maskarák
Csúfondáros táncát, a hisztérikus
Magas politikát, a gyűrűző bizonytalanságot.

Száraz bakkecskék, ordasok rúgták a port
Immár könnyezni sem tudó szemünkbe,
Vajon lehetett volna nem kutyakorbácsot
Ragadni, s dühösen lábuk közé vágni,
Mikor csontra vágyni is bűn, nemhogy ugatni?!
A veres szégyen savként égette arcom...
Most mégis valami nyugalomféle, egy kis tréfa,
Mi még hátra van, s örömöm teljes.
Latrok! Most azon törik formátlan fejük,
Miként tüntethetnének el a színről csendben,
Színről, kilökött színfalak legeldugottabb,
Poros-pókhálós zugából, hátha senki
Nem veszi észre a nagy eseményt!
Mert kivégeztetni nem mernek a disznók...

Nevetséges, egy bolondházban tengődő
Vénemberre figyel a nemzetközi közvélemény?
No, ha figyel, adjunk neki alkalmat a
Frissen sült hír behabzsolására!
Legszívesebben fölnégyelnének, csak hát már
Nem divat... Majd én fogok dönteni!

Nemes munka, nemes koponyának való.
Már hetek óta csőre töltve tartom, ámde
Nem tudom elpusztítani magam, a ravasz húzó
UJJ makacs bükkfaág, a viharban is engedetlen...
Röpke kilenc év alatt mily tarka-barka
Áldásokat osztogattak árva fejünkre,

A hálától, boldogságtól majd meggebedtünk.
Golyóra értünk meg és kötélre és teljes
Pusztulásra, a civilizáció magas fokára,
És bűbajos visszapillantásra, bizony!
Siket, vak és néma kellett volna lennem,
Hogy ne nézzek vértől feketéllő körmükre...
Pillantásom jobban marja bőrüket,
Mint összes elhízott felséges tetveik,
És csak néztem-néztem kis röpiratukat.
Tiszteltetem, Bach miniszter úr, nem tudom
Hirtelen, ön, mit ön, maga, te... sátán fajzat,
Enyv vagy inkább vérszagú derék ember,
Még visszapillantani is kedve kerekedik,
Midőn föl sem száradhatott a vér!

A kéjelgő vámpír civilizátornak meri
Képzeln magát, a vad magyarok között.
Soha annyi zsandár, spicli, besúgó,imposztor
Nem élőködött megtizedelt nép nyakán,
Mint igen áldásos kormányzása óta.
Hogy nem átall kirakatiskolákkal, ipari
Fejlődéssel hencegni, melyhez üres fejeken
És kamrákon és zsebeken túl semminek nincs köze!

De minek is gondolok e gyászhuszárral?
Van itt hordalék épp elég, mit rendeznem
Illik, mert ki tudja, meddig van még rá alkalmam.
Épp most, hogy fölpiszkálták alvó életkedvem,

A reményt kell leszorítanom, hisz biztos vár
Régi játszótársam, s feni rám kaszáját...
Arcizmom remeg, ahogy körülszaglászna
A gnómok, miféle gnómok, túlfeszített
Képzelet kölkei, két világ síkos küszöbén.
Színeimet kell sürgősen rendbe tennem,
Mert a bábuk már nem fehérek és feketék,
Hanem szivárvány színeiben parádézna,
Vakna kell lennem, hogy ezen a táblán még
Játékra kényszerítsem nyüzsgő agyamat.
A függönyöket lehúzzák, nem látni *oda át*,
Nyugalom honol a szobán, a csönd belém sajdul:
Most mégis kár alig elkészült világomért,

Mit körömtelen ujjal kapartam magam,
S még inkább néma véreim köré.
Elrejtőzni nem lehet, összegyűjtött jussaim
A régen rám leső agyarak, s a veszett nyál,
Mi befröcsköl..., toporzékolj,
Sosem fogok a nyergedbe fölpattanni már,
A lehetőség az, mi megnyugtathat.
Már nem hallom, hová lett az intézet elől,
Ennyire sürgős lenne, ám legyen!
A birtok tisztán áll, a család jövője
Talán holnapig is biztosított,
Ha még létezni próbálok egy évet, egy napot,
Az ördög bizton fölserkent őfelsége

Újabb tájékinak csiklandozására!
Az intézet megszűnt számomra azilum lenni,
Látványos pert sem tudok kicsikarni.

Allgemeine Zeitung! Times! Összeesküvés!
Aljasok! A terepet előkészítették,
Elszökhetnék külföldre, földönfutónak,
De ez nem illik a jelképhez, inkább egy
Teljesen halálos meglepetés a helyénvaló...
Jobb lett volna hallgatni és várni? Mindig
Csak ősz hajjal, zúgó aggyal, tébolydában,
Börtönben, száműzetésben várni a jobbsorsot?
Hiába.... birodalomban az emberek,

Kik valamennyire kiérdemlik e szót,
Reménytelenül halnak meg, akár boldogult
Apám, és hevesvérű Miklós barátom.
Holnap Húsvét lesz, és mily zsenge idő, ott fön
A csillagok kíváncsian ragyognak, ím
Egy elhülyült öreg a kaszással játszik!
Évekkel ezelőtt alattam vulkanikus
Sziget bújt felszínre, tudattalan óceánból,
S most, midőn az óra csakhamar lejár,
A süllyedéstől irtózom, a süllyedést
Mohón szomjazom, mint seb a spirituszt.
Nem bánthatnak szedelőzködés közben
Oly mellékes apróságok, mint igazság,
Jog, méltányosság, és így tovább, és így tovább!

Valahogyan el kell hitetnem magammal,
Hogy élnem fölösleges, immár annyit sem érek,
Mint száraz, dolyffel oltott, szúrós gyom.
Titkon, de márványként akarom hinni,
A hazát már nem fenyegeti végveszély, amit túlél
Annál csak jobb következhet, s az mind-mind
Jutalom a szívósságért. Életemben
A jövőért most egyetlen, amit tehetek,
Holmi fölvillogó dörrenés az önkény
Alighanem lehanyatló éjszakájában, mert
Nem lehet az, hogy ily szamarak soká vigyék!

Félek... Micsoda gyalázat, hogy *eze*től kell félnem.
Íme a senki földje, itt már az agy nem úr,
A romló szövetek, a sejtek félelme
Ugrál bennem, míg erősnek képzelem magam.
Öndicséret szennyes gőzét fújták szemembe, a nemzetre,
Nem tűrhettem ekkora sértést és megalázást!
De miért épp én mutattam föl gyalázatuk?
Mert mindig sokan vannak, akik ávét
Kiáltanak egy törpének, ki Cézárnak képzelei
Magát, ám jó, ha egy is akad, ki merészel
Igazat szólni a tudatlan világ színe előtt.
Ha tehetném, áttetsző lennék a halálban,

Ennyivel tartoznék a későbbi kornak.
Nem tehetek már az új paripákért semmit,
Csak a düh repeszt percről percre jobban,
Önnön tehetetlenségem oka s célpontja
Idétlen, petyhüdt kapálózásomnak.
Álmokkal nem kell már viaskodnom, a csatát
A természet végső soron elvesztette,
Ámbátor jó volna megelőzni
Következő lépését, ne légyen semmi
Meglépetés, az mindent elronthatna.
Akár könnyű is lehetne az egész tánc,
Minthogy nem temetek súlyos titkot,
Gondoljam csak végig ismét az állást.

Jó húzás lesz: vezéráldozat, aztán matt!
Elég lesz a tétovázásból, felhőoszlop
Hull lassan alá, a csillagok ráuntak
Vég nélküli komédiázásomra.
Egy apró semmiség, csak azt a jelentéktelen
És mellékes mozdulatot olyan nehéz
Megtenni, ujjnak apró összerándulása,
A ravasz hidegségét még érezni, majd az
Egész belevész valami elégtételt hozó
Ködbe. Az idegeken biztos végigszaladnak
Az utolsó vészjelek. A szív összezavarodva
Ver még néhányat, majd titkos hadsereg áll

Vér és inger útjába, megtiltva minden
Mozgolódást az elhaló birodalomban.

Félelmetes örvényt vet a fény odakinn,
Nincsen Hold, nincsen számtalan kis izzás,
Vérszomjas pengék villognak szüntelen,
Nincs egység, tömböket látok meghasadni,
S a törmelék jobban gyűlöli egymást minden
Született ellenségnél, egy szikra, és robban
E megfoghatatlan, rémes maradék!
Legfőbb tudást a halál nyújtja, s minthogy ez
Biztos csak, a legszilárdabb tudást adja...
Ahá, az ördög okoskodása vezérel,

Hangja a ködbirodalmon túlról tódul,
Végzetként ajkamon ugrál a bűn, a kín,
S a múlt minden hírhozója reám üvölt.
Kudarcok, olcsó félsikerek ráncai szántják
Arcomat, melyre tükör nem ismerne rá,
Sehol egy nevetésből, örömből fakadó árok,
Mondjuk, itt, a szemem környékén, sugarasan
Húzódnának a vidámság huncut nyomai.
Szegény sors, mit el nem várnék tőle utólag!

Vénségemre azt is beláthatom, nálam
Az a suhanc költő is tisztábban látott
Döntő pillanatokban, a tragédia része

E fiú, akár édes gyermekem lehetne!
Csak hinni merném, hogy ez a pisztoly nem a
Végső bukás, a teljes csőd cégére.
A bizonytalanság örvényei tolulnak föl
Bennem, s besűrűsödött perceimet mételyezve,
Örömnepet ülnek fölöttem leterítőim.
Tűzzel-vassal már nem fognak nekünk esni,
Mert ringató hullámaik szétszórnak, mint
Valami víz színén eltévedt habcsomót,
Csupán engem kell azonnal összezúzni,
Porrá törni, díszes mozsárban, ha lehet!

Jóraláló vendégeim csizmasarka
Röhög rám minden kedves tárgyamról,
Menekül belőlük a halhatatlanság,
Hahogy öröklétem az örök gyűlölet.
A büszke szellem lecsapódott a lomokra,
Minden folt a végtelen órák rozsdája,
Nyugalom: micsoda súlyos, gyötrő káprázat,
Amit e dulás végkép szertefoszlattott.
Dolgaim mind kiforgatták, szétdobálták,
Minden betűm gyanús, tehát elhordták e díszgörények,
Még az árnyékszéken lelt papírosokat is,
Császáruink gondoskodik egészségemről...

Csak pisztolyaim nem oltottak gyanút senkibe,
No lám! Micsoda hebehurgya titkosrendőrség!
Egy gombostűt nem hagytak a helyén, de
Mordályaim pihennek a szekrényben érintetlenül.
E szókratészi halálnál szebbet nemigen
Kívánhatok magamnak, ámbátor
Titkosék ezúttal alaposan elszámolják
Ravaszdí és fölöttébb felséges magukat.
Ki hiszi el nekik ostoba feledékenységük?
Minő megnyugtató érzés lenne néhány
Szippantás, a nemes holland dohány segít
Tán a kéznek, hogy ne remegjen annyira,
Némi feloldozás a vesztett kínkamrában.
Nahát, micsoda gyenge vénember vagyok,

Ily parány élvezet léket üt a súlyos
Elhatározáson, késleltetvén végső
Szabadulásom gyászos pillanatát.

Nem tudom megmenteni magam!
Elterelő játékoknak nincs értelme,
Hamisan zengő angyali kar lomhán hívogat,
Nemsokára visszainthetek nekik.
Tengődve egy sziklán csukott ajtók hullnak
Behúzott nyakamra, s furcsaság, nem fáj,
Csupán levegőhöz jutni nehéz a sok
Fehér vattafelhő szorongatásában,
S mert még mindig nem merem, szökik a világ.

Ki tudja, hány perc, míg fölérek a halál
Tátongó kráteréhez, s onnan a mélybe,
Elhúzza az örökkön visszatérők előtt.
Gőgös, mellőzött Fúriák! Segítsetek
Vállalnom ezt az utazást, ha sietnem is kell,
Adjatok szikrányi méltóságot, ne légyen
Dicstelen menekvés eltávozásom!
De mégsem kelletek, pokolba véletek!
Józan ész viselje el a végórát,
Reggel meglelik hullám, majd némán,
Gyorsan eltakarítanak, ne legyen idő a
Káros és izgató megrendülésre.
Mi utána jön, csend... nem lesz vagyonek Kobzás,

Csinnadratta az „összesküvés” körül,
Csupán az őrült Széchenyi végzett magával...

Te, karosszék, útitárs leszel, megszólalhatnál,
Bármilyen nyikorgás nagyon fontos lenne.
Megpróbáltam azt, mit senki sem merészelt,
S ülhetek egy halott szoba bűzös maradványán,
Merev szélcsend van és közönyös senkiföldje.
A kő, melyen állok, kezd fölkúszni bennem,
Alattomban elállja a vér útjait,
De a düh mindegyre fölszakítja gátjaim,
Ugranék vicsorogva a *nemes* torkoknak!

Népem gyilkolják, a mellem hasogatják,
Megaláznak, porba tiporják a *vadembert*,
E helye nincsen, civilizált világban!
Eszeveszett idegen vagyok, pengő idegek
Vibrálnak egy darabig, majd cserbenhagynak,
Szalonok tetves állatsereglete rámveti
Csorba, együgyűn villogó pletykafogát,
S agyalágyultan vigyorog minden kis részletre.

Ide a földre is ülhetnék, vagy állva,
S majd elvágódom e gyönge barikádon,
De mégis „fejedelem” voltam, megillet a
Lázadók tüzes trónusa, ha nem is olvad

Szét alattam teljesen...

Lassan, de kopik az önsajnálát, ez

Már csak a vég holtbiztos kezdete lehet!

Jöjj, gonosz technika, egy kis robbanással

Elintézzük a sors feladatát, hátha a Burg is

Megremeg, s fejéhez kap: ezt jól elpuskáztuk!

Fóurak, meszes görbe arcotok rajza

Voltam, fekélyeiteket megszépítettem,

Elnéztem szolgálalkeketek, mert szükségem

Volt, nem rátok, hanem befolyásotokra,

Mert bár közétek tartoztam, nem számítottam,

S nem lehetett *deákosan*, némán fogat

Csikorgatni, habzó szájjal üvölni kellett,
Legföljebb Bécsben még örültebbnek néztek!

Te, hűséges tanúja utolsó csatámnak,
Tintafoltjaid is levakarták volna, ha azok
Vajmi titkot súghatnának még felőlem,
S erőszakolt egyensúlyuk akadályairól.
Hányféle okból patkolhat el az ember:
Negyvennyolcban a fölcsapó bűntudat
Kergetett az intézetig. Most meg ki tudja,
Ki, mi elől vonulok a túlvilágba, politikai
Fügét mutogatva a bécsi disznóknak,
Majd visszakísértek még hozzájuk,

Mert a perbefogáshoz gyávák, pedig tiszta
Szívvel vállalnám a mártírsorsot, Crescense
Okos nő, megértené az eset fontosságát,
Ámbátor *ezen* szeretnék elkerülni.
Döntő bizonyítékként az Önismeret szolgál,
S elég türelmesek ahhoz, hogy a kétszázadik
Oldalig elrágják magukat e patkányok...
Fekete futóként sötét mezőben inaltam,
Soha fehér négyszögek paradicsomában,
Sebben az odúban vezéreként eszméltem föl,
De már nem is a mező színe számított!
Sötétségem két lépésben matta képes...
Ismeretlen alakok vigyora kerülgetett,
Csendben ráncról ráncra szorítottam vissza

A sátán bénító tébolyát, mert látni akartam
Mindenképpen, nem az Ántikrisztusról képzelődni.
A látvány halálosnak bizonyult, minthogy
A látó némának meg nem maradhatott...

Mit írhatnék még ezen szép üres lapokra,
Hogy az én elkopott tollamból hihető legyen,
Fogoly vagyok, és most jött el a szabadulás,
Elítélt vagyok, s ez a kivégzés hajnala,
Bármerre is billen a huncut valóság,
Papírosra semmiképp nem kívánkozik.
Miután ágyúdörgésnél hangosabb sorokat
Róttam napról napra, ezer oldalakon át,

Holmi nyöszörgés ténát nem érdemel.
Ha majd a visszhang is elül, e kockás táblára
Fognak összezsugorodni mind a csendek:
Az enyém, az intézeté, az országé,
És semmi munka nem sír majd utánam.

Milyen puha a levegő, könnyű hajnal
Közeleg, nem bánám, ha nem erre sietne,
Gondolataimnak még ülepednie kéne,
E néma mozdulatlanságban, a röpke
Látomás az egyetlen érthető való,
És a hideg cső, mely már nagyon megszólalna.
Mihelyt föléled a szellő, nem, mihelyt a fák

Körvonala a nyitott ablakban földereng,
Engedem szóhoz jutni az ítéletet.
Ha számba venném a hátramaradókat,
Talán nyugodtabban lopakodnék el innen,
Ám félek, csak csömör fog utolérni.
Inkább egy boxba szorítanám magam, mint
Lovat a lóversenyen, aztán csak bumm,
S kezdődhet az észnélküli rohanás, míg kikopna
Minden szikra kaptár-koponyámból...

Volt oly idő, azt mondtam könyveimre, hogy
Maga az ördög diktálta, csakhogy csúfot úzzön

Bűntől terhes, kifőzni való lelkemből.
De hát a szenvedő önzésnek is vannak
Valamiképpen rajtakapható, titkos
Határai, nevetséges lett volna, ha
Veszett bűneim miatt lepuffantom magam.
A kutyaszorítót azoknak köszönhetem,
Akiiket el kellett volna pusztítani,
Mikor arra jó alkalom kínálkozott,
Hahogy nem történt meg, komoly felelősség
Üli meg kiszáradt fejemet, s ezt most
Érezhetem át igazi súlyával.
Az utóálmodás sosem volt szokásom,
Tán most fogok vaddisznók helyett őzeket

Fölsorakoztatni, s azokat simogatni,
Csakhogy sehogy sem akarnak megszelídülni,
Mikor szólok, jámborul bámulnak rám,
S lábikrámba döfnek „cirógatásomra”.
Mint kígyók próbáltak édes szavakkal
Rám tekeredni, s bárgyú borjúként megfojtani.
Hogy mit összealakoskodtam finom
Besúgóik, púderes ringyóik előtt!
Olyan dilettáns fülnököt küldtek ide,
Hogy hallócsövét el nem mozdította
Volna száradó, retkes taplójáról!
Istenemre, most mondanék nekik néhány
Ízes felségsértést, hadd feszengjenek.

Szállt a tömjénfüst üres gyomrunkba,
S ostoba vámpírunk hazánkba merészelt
Kocsikázni, s mi császárnak szólígtattuk
Ez árnyékszéktől árnyékszékig tántorgó
Apostoli segget, micsoda gyalázat!
Lesznek ám másféle idők, az akasztófa
Sem fog undok bélyeget sütni senkire,
Mert oly sok, nemcsak ártatlan, de érdemdús
Hazafi függés által büntettetett, lelki
Függetlenségéért! A fenséges ripacs
Máris közutálat tárgya, nincs dicséret,
Nincs ceremónia, nincs parádé, nincs oly ünnep,
Nincs megvásárlott, kényszerített lelkesedés,

Mely elég parfómmel bírná a vérrel telt
Dögnek bűzét valamiképpen elnyomni!
Mennyit kibírhat egy sebzett idegrendszer!
A semmi környékez, s én most is a *dög*gel
Viaskodom, pedig messze túléli nyers
Kutyakorbácsom elülő visszhangjait.
Innen mindent megírhattam volna, hogy az
Orruk szőlőkacsként összecsavarodjék!
Kár, hogy a döntő bizonyítékot késlelkedtem
Kinyomatni, az átkozott politikus
Ébredt föl bennem, s víz alá nyomta a szűz
Valóságot, s így majd százféle érthető!

Lehet, már holnap megállnak kapumban a
Szürke hintók, ugyanazok a fogdmegek, ám most
Fehérbe bújtatva, az őrjögők, dölyfös
Napóleonok közé hurcolnak, hogy tanuld
Meg vén szimuláns, milyen az őrültség.
Végülis ez egy az érvek közül, mely
Önmagában még nem életveszélyes...

Ölelj magadhoz, öreg jószág, tarts össze majd,
Mikor tagjaim szétfutnának az úrben.
Csillagok, világítsatok, hadd lássak,

Bármerre száguldoznék is, elkaphassam
Az elképedt, bosszús bécsi ábrázatokot,
S a remény atomjait a honi arcokon!

1981 december.

